

HEMELVAART

Liturgie:

12 Artikelen.

Lezen: Handelingen 1: 1-15.

Ps. 24 : 4 en 5.

Ps. 150 : 1, 2, 3.

Ps. 121 : 1.

Ps. 47 : 3 en 4,

Tekst :Handelingen 1: 10 en 11: *“En toen zij hunne ogen naar de hemel hielden terwijl Hij henen voer, zie, twee mannen stonden hij hen in witte kleding; welke ook zeiden: Gij Galileese mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in de hemel, zal also komen, gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien henen varen”.*

De Evangelist Lucas verhandelt in zijn tweede boek, in het boek der Handelingen, opgedragen aan Theofilus, de hemelvaart van de Heere Jezus Christus. Alvorens dit hemelvaartgebeuren wordt beschreven geeft hij ons de gesprekken weer, die, hetzij in de zaal, hetzij op of over de weg, zijn gevoerd tussen Jezus en Zijn discipelen. De Heere Christus heeft hen er op gewezen, dat zij in de stad Jeruzalem moesten blijven, totdat zij aangedaan werden met kracht uit de hoogte. Wanneer zij nogmaals vragen naar het tijdstip van de wederoprichting van het Koninkrijk in Israël, krijgen zij woord dat het hun niet 'toekomt te weten de tijden en gelegenheden, die God in Zijn eigen hand heeft gesteld. Het is dus voor de komst van het Koninkrijk Gods van geen belang te weten het tijdstip waarop, maar het is wel van belang te weten de kracht, waarmee het zich baanbreekt.

In Handelingen 1, wordt zonder merkbare overgang Christus plots van voor hun ogen weggenomen. Zij zijn daarvan ooggetuigen. Dit is geheel anders toegegaan dan bij de opstanding. Wij weten, dat niemand ooggetuige is geweest van het komen van Christus uit Zijn graf. Daarvoor waren zij geestelijk nog niet rijp. Maar nu, na herhaalde openbaringen van de Heere Jezus Christus na Zijn opstanding, zijn zij wel geestelijk bekwaam om ooggetuigen te worden van Zijn hemelvaart. De Heere heeft alle moeite gedaan om de hemelvaart van Christus ons te boek te laten stellen door ooggetuigen, opdat dit ontwijfelbaar apostolisch getuigenis zou worden gehoord en geloofd, ook nu.

Wanneer de Heere plots van hen wordt weggenomen, staren de discipelen Hem verbijsterd na, totdat een wolk Hem wegneemt van hun ogen. Die wolk trekt eigenlijk een gordijn voor het Heilige der Heiligen, waarbinnen Christus intrekt. De lichamelijke waarneming houdt op, opdat de geestelijke waarneming door het geloof door luchten en wolken zou henen dringen in de kracht des Geestes, bij Zijn intocht in de hemel. Toch hebben wij die wolk niet te negeren, want deze is uitdrukking van het gordijn, dat God schuift voor zaken, die voor lichamelijke ogen niet zijn waar te nemen. Die wolk is er om onze nieuwsgierigheid paal en perk te stellen. Die wolk is er om ons te verootmoedigen, dat wij mensen zijn. Die wolk is er om ons te doen weten, dat wij op de aarde zijn en dat de Heere God in de hemel is.

De discipelen zijn verbijsterd, Immers telkens, wanneer een afwijking van de gewone orde op deze aarde plaats vindt, overvalt vrees ons hart. Daaruit blijkt ons gevallen bestaan. Wij zijn niet meer vertrouwd met de handelwijze Gods. Dan valt de schrik des hemels op onze ziel. Het is ook geen kleinigheid, wanneer een mens tegen de wet der zwaartekracht in, wordt opgestuwd naar omhoog, al hoger, totdat een wolk hem aan het oog onttrekt, Maar hier gaat het niet alleen over een mens, hier vaart op de Mens, de tweede Mens, de tweede Adam. De Heere uit de hemel, die neergedaald is, vaart nu weer op. Het is ook niet alleen de tweede Mens, de tweede Adam in de abstracte zin van het woord, maar het is hun Heere, het is hun Heiland, het is hun Meester, het is hun Koning en hun God. Zij vormden toch samen het huisgezin des Heren op deze aarde, waarvan Christus het' Hoofd Was. Nu wordt het Hoofd van het gezin weggenomen. Zij zijn nu een huisgezin zonder vader. Zoveen toch was Hij nog bij hen, zoven toch klonken Zijn woorden nog in hun oren. Daar stonden nog zijn voetstappen, zij waren nog niet uitgewist. Zijn lichamelijke gedaante stond nog levensgroot voor hun ogen. Nu was Hij wel uit het oog, maar niet uit het hart! Want in die blik, terwijl zij Hem nastaren, zenden zij al hun liefde, al hun verlangen, al hun hartelijkheid Hem achterna. Hier gaat in vervulling, wat Christus reeds zeide tot Thomas: Zalig zijn zij, die niet zullen gezien en nochtans zullen geloofd hebben.

Wie zal deze mensen berispen? Ongetwijfeld is er in dit blijven staren iets berispen waardigs. Daarover straks. Maar zouden niet veeleer allen te bestraffen zijn, die alleen maar zien naar de dingen van deze aarde? Zouden niet allen te bestraffen zijn, die alleen des zondags een vluchtig ogenblik de ogen opwaarts heffen, om dan verder de gehele week weer in horizontale richting voort te gaan? Zouden niet veeleer te bestraffen zijn alle kinderen Gods, die weten dat de ban en strik op deze aarde is gebroken en dat de wet der zwaartekracht, wat hun geestelijk leven betreft, is doorbroken door de tegenkracht van Boven, maar die toch zo vaak moeten klagen: Hoe kleeft mijn ziel aan het stof, ai maak mij levend naar Uw woord? Waar is, ook onder ons, wat de dichter in psalm 27 zegt: Hier weidt mijn ziel met een verwonderd oog? Hoe vaak is er een gadeslaan zonder dat nauwkeurig opmerken?

Christus is weggenomen en zij allen staren Hem na, Nu weet ik, dat zij straks weer verder moeten. Hun blikrichting is nu alleen maar verticaal. Deze moet niet alleen verticaal zijn, maar ook horizontaal. Hier vergeten deze discipelen om de hemel en bovenal om Christus de aarde. Ik zeg niet dat dit altijd zo moet. Dat weten wij wel en dat zien we straks ook wel. Het gaat hier nu alleen over deze vraag: Heeft Christus ons hart wel eens zo ingenomen, dat wij om Hem de gehele aarde vergaten, ook allen die om ons heen stonden; dat Hij zodanig ons hart heeft geboeid, daar Zijn zalige en liefelijke openbaring, dat wij algeheel met hart en zinnen bij Hem waren? Ik dacht, dat de Kerk van vandaag meer Christus vergeet om de aarde dan dat ze de aarde vergeet om Christus, hoezeer het waar is, dat de Heere Christus Zijn Kerk niet laat staan op de top van een berg, maar midden in de wereld plaatst. Er is voor ons zo machtig veel uit te leren om, hoewel in de wereld, toch niet van de wereld te zijn.

De discipelen vierden hemelvaart met vreze en verbijstering. Wij staan daar wat anders bij. Immers het heeft God behaagd ons over het hemelvaartsgebeuren meer licht te ontsteken dan de discipelen op dat ogenblik hadden. Als zodanig is het heilsfeit maar eenmaal voorgekomen. Wij kunnen niet zeggen, dat Christus ook vandaag nog ten hemelvaart. Dan zouden wij de Schrift verkrachten. Neen, in de prediking gaat het er niet om, dat de heilsfeiten herhaald worden. Dat zou goddeloze overmoed zijn. Toch blijft tegelijkertijd waar, dat Gods kinderen ook vandaag hemelvaart vieren. Dat wil zeggen, dat er mensen zijn, die, door de Geest verlicht, Christus ten hemel zien varen, niet zo in het algemeen, maar als hun Heere, hun Koning, hun Zaligmaker, hun Verlosser.

Wat gebeurt hier eigenlijk gemeente? Wel hier wordt ons vlees in de hemel gezet. Christus is met ons vlees opgevaren. Nu werkt de Heilige Geest zo machtig, dat Hij, in de gemeenschap des geloofs ons één maakt in de gelijkmaking van Zijn dood en in de gelijkmaking van Zijn opstanding en ons met Hem zet in de hemel. Nu werkt de H. Geest zo wonderlijk, dat de Kerk op aarde uitroept: Daar gaat mijn Hoofd en, in Hem, mijn vlees ten hemel. Zo wordt ik met en in Hem in de hemel gezet, zegt Paulus: Met Hem gezet te zijn in de hemel is een verborgenheid van het Evangelie, die de Heilige Geest ontsluit aan het hart. Zalig wie het Hoofd der Kerk ook vandaag voor hem, voor haar ziet opvaren.

Wat een thuiskomst zal dat geweest zijn gemeente! Ook al houden wij die wolk van daarstraks in het oog, wij hoorden toch de engelen reeds jubelen in psalm 24. Welk een thuiskomst! Niet als een verloren zoon, maar als de eigen geliefde Zoon tot de Vader wederkerend. Welk een luisterrijke inkomst in de hemel door de legerscharen der engelen, die in Hem ook hun Hoofd hebben begroet! Daarvan kunnen wij alleen maar stamelen. Daarvan wisten de discipelen op aarde op dat ogenblik niets. Zij bleven maar staren, totdat daar plots twee mannen bij hen stonden in witte kleding. Hemelboden kwamen het hemelvaartsgebeuren van Christus aan hen, verklaren. Zij kwamen gewillig en met vreugde, ontberend de luisterrijke inkomst van Christus in de hemel. Zij kwamen gewillig en met vreugde, op Gods bevel, om dwalende schapen, die het toch anders en beter hadden kunnen weten, te onderwijzen in de rechte weg der waarheid. Zij zijn gewillige en gediensstige geesten voor allen, die de zaligheid beërven. Dat wil zeggen, dat hemelvaart verklaart wil zijn, dat hemelvaart gepredikt wil zijn. Want hoezeer het waar is, dat zij 'in de geschriften van het Oude Verbond Christus' vernedering, opstanding en hemelvaart hadden kunnen lezen; en hoezeer het waar is, dat zij het hadden kunnen opmaken uit de woorden van Christus, die Hij tot hen sprak, toen Hij nog bij hen was, God gedenkt, dat wij stof zijn. God gedenkt, dat wij nietige aardwormen zijn, die van ogenblik tot ogenblik Zijn woorden in gedachtenis moeten hebben en houden.

Wat is het dan een goedheid, dat God van de hemel twee van zijn hemelboden zendt om uitlegging, verklaring en toepassing te geven van het hemelvaartsgebeuren. Wat is het groot gemeente, dat God van de hemel in de prediking zich ook nu neerbuigt tot ons nietige stervelingen, vergeetachtige mensen om het Woord ter verklaring en toepassing te spreken bij dit heilsfeit. Zie toch welk een arbeid God ook aan ons besteed. Twee mannen stonden bij hen. Als er niet bijstond dat zij in witte kleding waren, zouden wij niet geweten hebben, dat het engelen waren.

Nu zijn het engelen, die uit hun onzichtbaarheid uittreden en een menselijke gedaante aannemen, zodat zij gezien kunnen worden, opdat de discipelen met eerbied zouden luisteren. Zij vertonen in hun klederen de een beeld van de hemelse majesteit Gods, zodat de harten der discipelen met eerbiedige vrees vervuld worden, opdat zij luisteren zouden, naar wat God tot hen te spreken had. Wanneer deze hemelboden al zulk 'n ontzag wekken, hoedanig ontzag zal Hij wekken, die meer is dan honderdduizenden zonnen? Hun witte kleding dient dus om indruk te maken, Het gaat echter niet om hun kleding, maar om hun woord.

Hoor maar: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van U opgenomen in de hemel, zal alzo komen, gelijkewijs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren. Dat zijn woorden van troost. Deze boodschappers en deze boodschap zijn gezonden door de verhoogde Koning om Zijn achtergelaten gezinsleden te vertroosten. Gij Galilese mannen! Zij blijken de discipelen dus te kennen. Dat scheidt een sfeer van vertrouwen. Immers zij noemen hen bij de naam van hun afkomst, Galilese mannen. Dat mag toch wel verwondering wekken! Immers, wie gaf iets voor een Galileër? Op niemand toch maakte de naam Galileër enige indruk! Maar aangezien God Zijn eigen Zoon tot een Galileër heeft gemaakt. Hem uit Galilea, waar nooit iets goeds vandaan kon komen, deed voortkomen, aangezien de levende Christus Zich niet schaamde Zich in die schamelheid te openbaren en als een Galileër over deze aarde ging, zo schaamt zich Christus ook niet deze mannen Zijn broeders te noemen. Hij is de opperste Galileër en zij, bij niemand geacht, bij niemand in tel, zijn bij God bekend. Dat is een grote troost. Al zijt gij nog zo onbekend, al draagt gij voor de vrome en goddeloze wereld nog zo'n hatelijke naam, al woont gij in een achterbuurt, zo gij deze Galileër als Uw Zaligmaker hebt leren kennen, evenals deze Galileërs, Uw naam is bij God bekend! Hij weet U te wonen. Hij spreekt Uw naam niet spottend uit, zoals de mensen dat doen, maar met liefde. Zie, dat is nu Gods welbehagen, dat is nu Gods verkiezende liefde, die verkiest het geen niets is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zou maken.

Wat staat gij en ziet op naar de hemel? Daarin ligt wel een klein verwijt. Zij wisten toch, dat Jezus ten hemel moest varen, want had Hij niet gezegd: Het is U nut, dat Ik heenga, want indien Ik niet heenga; zo kan de Trooster tot U niet komen, maar indien Ik heenga, zo zal ik Hem tot U zenden? Had Hij niet tot de Ernmausgangers gezegd: Moest de Christus niet al deze dingen lijden en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan? Had Hij niet gesproken over Zijn heerlijke taak als Middelaar tussen God en hen? Hier klinkt een vermaning over hun vergeetachtigheid. Tegelijkertijd ook een vermaning aan ons, dat ook wij de woorden Gods niet zouden vergeten, die Hij tot ons spreekt en gesproken heeft. Opdat ook wij het rechte nut uit deze hemelvaart voor ons eigen hart zouden betrekken.

Wat Staat gij en ziet op naar de hemel? Dit is ook zo' n liefelijke onderwijzing. Immers, zij moesten de omgang met Christus inwisselen voor de inwoning Gods door de Geest. Laat ik het zo eenvoudig mogelijk zeggen: Zij moesten de lichamelijke omgang op aarde inwisselen voor Pinksteren. Maar nu wisten ze wel, wat zij hadden, nog niet wat ze kregen. Ze wisten wel, wat zij gehad hebben aan Zijn troost, aan Zijn woorden, aan Zijn onderwijzing, regelrecht van hart tot hart, maar zij wisten niet, hoe het zou toegaan, wanneer Christus door de Geest in hun zielen zou afdalen. Zo is het vandaag nog. Een mens weet wel, wat hij heeft. Hoe God verder zal leiden, kan hij nooit bezien, Dat moet de Heere hem leren van stap tot stap. Daarom was het voor hen zo moeilijk om hier met Job, wel niet op een ashoop, maar op de top van de Olijfberg, te zeggen: De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de Naam des Heren zij geloofd.

Het was een liefelijke onderwijzing om hen los te maken uit de omgangsvorm, waarin zij tot nu toe met Hem hadden omgegaan en hen voor te bereiden op het geweldige Pinksterfeest, waarin Christus opnieuw tot hen zou afdalen. Wat staat u daar? Dit is tijd vermorsen, Dit is vasthouden aan het geen, dat voorbij is gegaan. Gedenkt u niet, dat Hij tot U gezegd heeft, dat u Zijn getuigen moet zijn in Jeruzalem, Judea, Samaria tot aan de uiterste einden der aarde? Wat staat gij? Dat is ten derde ook een opmerken van hun grote liefde. Want in die ogen lazen deze engelen het verlangen. Hun liefde en verlangen met allerlei onkundigheid erbij, is beter dan allerlei zonder de liefde Gods in Christus in de harten. Eén ding is erger, n.l. dat wij hemelvaart zouden vieren met helderder openbaringslicht, maar zonder dit grote onstuimige verlangen in ons hart naar deze verhoogde Christus. Ook nu geldt: Een ieder, die onze Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking. Maranatha! O, sta dan stil, o zondaar, in deze zo ontzaglijk gejaagde tijd. Alles spoed zich voort.

'Waarheen? Sta stil en hoor de boodschap van de engelen: Deze Jezus, die van U opgekomen is in de hemel, zal alzo komen. Jezus is opgenomen. Dat heeft de Vader gedaan. Zeker, het was ook een werk van Christus en van de Geest. Het is toch ten eerste een werk van de Vader. Hij heeft Zijn geliefde Kind tot Zich genomen. Hij heeft Hem verheerlijkt en Hij zal Hem wederom verheerlijken. Zie hier het antwoord Gods op wat achter de wolk gebeurde. Dat konden zij niet zien. Daarom ontvangen zij nu het woord Gods ter verklaring, opdat het door het geloof in hun ziel zou leven. Hij is opgenomen in de hemel. De engelen hebben het zelf gezegd. Hij is niet opgevaren tot de wolkenhemel om daar te blijven. Hij is niet opgevaren tot de sterrenhemel, die, oneindig ver, miljoenen lichtjaren van ons verwijderd is. Maar Hij is opgevaren tot wat de Schrift noemt de derde hemel. Dat is de woonplaats Gods, de plaats, waar God Almachtig Zijn luister uitspreidt.

Nu moge de wetenschap zeggen, dat dit niet klopt met het ruimtebegrip: allerlei wereldse wijsheid moge zeggen: dit is dwaasheid en een sprookje, de engelen Gods getuigen het en zij getuigen het ook door de Geest in onze zielen, Deze Jezus, die van U is opgenomen. God heeft het dus gedaan. Wat een troost. Het is, zeggen de engelen, deze Jezus. D.w.z. Hij is niet als een geestelijke Christus zonder menselijk lichaam ten hemel gevaren, maar als Jezus, als Zaligmaker, als Middelaar, als Borg, als Plaatsbekleder. Hij is de meerdere Jozua, die aan de spits van het leger van zijn arme volk, het hemels Kanaän is binnengegaan. De Kerk mag zeggen: Het Hoofd is er al en Hij zal ons, Zijn leden tot Zich nemen. Deze Jezus is nu met eer en heerlijkheid gekroond. Hij was een weinig minder geworden dan de engelen, wegens het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor allen de dood zou smaken. Deze Jezus is nu in de hemel. Hij is ingegaan in een heiligdom, niet met mensenhanden gemaakt, maar in het hemels heiligdom, om daar, te onzen behoefte, tussen te treden bij de Vader.

O gemeente, wat is dat groot, dat de engelen zeggen: Hij is in de hemel! Want, wanneer wij ons nu schikken tot het gebed, mag er wel de onwaardigheid en het besef van onze verlorenheid in onze zielen zijn, dat God rechtvaardig, ons aardwormen, kon verwerpen, maar mag er tegelijkertijd het kinderlijk vertrouwen zijn, dat Hij ons om Christus wil zeker zal verhoren. Hij is daar ons ten goede. Hij maakt, dat onze gebeden, die in zichzelf niets verdienstelijks hebben om Hem en in Hem, zeker worden verhoord, zodat wij met vrijmoedigheid onze harten mogen uitbreiden voor God en Hem zeggen alles wat er in is.

Hij is in de hemel. Dat wil zeggen: Hij heeft als de meerdere A'aron al de stammen van het nieuwe Israël op Zijn hart.' Hij draagt hen niet alleen op Zijn borst, zodat de Vader altijd Zijn volk ziet, maar Hij draagt ze ook op Zijn hart, ja in Zijn hart. Vandaar de zekerheid, dat de gebeden, die wij tot God bidden, om Zijntwil zeker worden verhoord. Vandaar ook de vermaning, om niet in twijfel en al twijfelende te bidden. Vandaar ook, dat wij verwerpen alle voorsprekers en tussenpersonen, zelfs ook de maagd Maria, omdat zij verduisteren de enige en de eeuwige eer van deze Voorbidder. Hij is daar tegelijkertijd, we kunnen het maar even aanstippen, om als de Middelaar hemel en aarde te regeren. Ook dat is een troost. Want tussen hemel en aarde zijn zegt de Apostel vele geestelijke boosheden. Wij worden -zegt Calvijn, bestreden soms van binnen en van buiten. Alle ellendigheden van het leven worden over ons uitgestort. In ons is geen kracht, maar Hij is onze kracht. Er is in ons geen moed, maar in Hem is onze moed. Daar is in ons geen wijsheid, maar in Hem is onze wijsheid, Hij steekt ons telkens weer Zijn hand toe, opdat wij, hoewel ellendig in onszelf, zouden weten, dat wij een almachtige Regeerder hebben. In Zijn wereldregering heeft Hij Zijn volk en Kerk op het oog om haar te beschutten en te bewaren in de duivelse aanvechtingen. Is er dan geen oorzaak deze prediking van de engelen met grote blijdschap aan te horen? Ps, 121 : 1.

De hemelvaart, op zichzelf gezien, was niet de belangrijkste boodschap, die deze engelen hadden te boodschappen. Hun eigenlijke boodschap zit in de hoofdzin. Tot nu toe waren wij bezig met de bespreking van de bijzin, namelijk: Deze Jezus, die van U is opgenomen naar de hemel. Nu komt de hoofdzin: Deze Jezus zal also komen, gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren. Dat is een belofte, een schone belofte, toegevoegd aan de verklaring. Wonderlijk woord. Er staat niet: Waar Hij is, komt u ook. Met andere woorden: Er staat niet: u wordt ook opgenomen. Nee, er staat: Hij zal tot U komen. Dat is een herhaling van het woord van Christus: Ik zal U geen wezen laten. Ik kom tot U.

Hoe is dit nu te verstaan? Wat moeten wij onder dit komen van Christus verstaan? Wij zouden het zo kunnen zeggen: Het is een komen in allerlei stadia, waarbij de engelen direct het laatste stadium noemen. Maar eerst komt Hij — voor deze discipel wel te verstaan- op Pinksteren, Zoals wij straks zagen, waren zij Hem lichamelijk kwijt. Maar zij zouden Hem op een andere wijze terugkrijgen. Naar Zijn Godheid, genade, majesteit en Geest zou Hij nooit meer van hen wijken. Zijn beeld zou geestelijk in hun zielen werden ingegrift. Geestelijk zou Hij in hen leven, zoals Paulus het vertolkt: Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij. En wat ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, die Zich voor mij heeft overgegeven. Op een andere plaats zegt hij: Al hebben wij Christus naar het vlees gekend, dat wil zeggen in Zijn lichamelijke gedaante, van nu aan kennen wij Hem niet meer naar het vlees. Dat is een komen van Christus, dat de engelen hiermede bedoelen.

Kennen wij gemeente deze inwoning? Zij is vrucht van het rechte Kerstfeest vieren: God geopenbaard in het vlees, wanneer wij in geloof hebben gehoord: Heden is U geboren! Zij is vrucht van de rechte Goede Vrijdagviering wanneer aan onze ziel werd toegepast: Hij voor mij, daar ik anders de eeuwige dood had moeten sterven. Zij is een vrucht van de rechte viering van de opstandingsmorgen, als Hij tot ons gesproken heeft: Ik leef en gij zult leven! Zij is vrucht van de smeking om de Pinkstergeest. Dan neemt God alle grond uit ons leven weg en worden wij geheel ontledigd om de inwoning Gods door de Heilige Geest te kennen. Gelukkig hij, die zeggen mag: Ontbonden te zijn en met Christus te zijn, dat is zeer verre het beste, Het is echter nog groter, wanneer u niet Uw eigen, maar Christus' verheerlijking op het oog hebt. Dan hunkert u niet alleen naar de zalige gemeenschap der ziel na de dood, maar deelt u ook in het verlangen van de bruid in de Openbaring, die bidt: Kom Heere Jezus Christus, ja kom haastiglijk! Dat is groot, wanneer Uw ziel wordt aangestoken door dat geweldig verlangen, opdat in de barensnood van hemel en aarde Christus te voorschijn komt en Hem alle lof en eer en hulde wordt toegebracht. Dit is een vraag, ter zelfonderzoek meegegeven: Gaat het U om Uw eigen verheerlijking of om Christus' verheerlijking? Verlangt u meer naar Uw ontbinding of naar Jezus' verheerlijking?

Deze Jezus zal also komen. Hier hoort u ook het verlangen van de engelen naar de laatste trap van Christus' verhoging. Zoals u weet is de eerste trap van Zijn verhoging Zijn opstanding; de tweede trap is Zijn hemelvaart, de derde trap is Zijn zitten aan de rechterhand Gods en de vierde en laatste trap is Zijn verhoging, is Zijn wederkomst ten oordeel. De engelen zegen, dat Hij zal komen. Is dat niet een wonder woord van troost? Het staat vast, dat Hij komt, En als Hij komt, zal Hij onder ons het geloof vinden? Het is zo nodig, dat om Gods wil, om Christus' wil dit verlangen opwaakt in het hart van Gods Kerk. Het is ook rein bijbels en rein reformatorisch, dat het Li niet allereerst gaat om Uzelf, maar om Hem, om Zijn luisterrijke komst. Dan zal de ongerechtigheid worden teniet gedaan, de bozen worden opgesloten, de zonde gewroken door de onberispelijke rechtvaardigheid Gods, de dood verslonden worden tot overwinning. Dan zal Zijn doornenkroon vervangen worden door Zijn gloriekroon en het meest goddeloze vonnis dat ooit werd uitgesproken vernietigd worden. Dan zal Hij verheerlijkt worden in al Zijn heiligen. Dan zullen de goddelozen roepen tot de bergen: Valt op ons, en tot de heuvelen: Bedekt ons. De rechtvaardigen echter zullen blinken als de zon.

Zou, geliefden, om de ere Gods het verlangen van onze ziel niet daarnaar uitgaan? Welnu, het geloof, waar het ook gewekt en gewerkt is in ons midden, oefent zich in deze belofte: Hij komt, Hij komt gewis. De goddelozen en ongelovigen in ons midden mogen vandaag nog sidderend aan zijn voeten neervallen. Het gaat toch ook nu om de toepassing? Die rolt zo maar uit de tekst, Is het ons een oorzaak van vreugde, dat Hij komt? Of is' het ons een oorzaak van verschrikking? Daaraan kunt u Uzelf toetsen. Dat is een schriftuurlijke toepassing. Is het U een oorzaak van vreugde, dat Hij komt, dat Hij aan de heerschappij en de macht der zonde een eind zal maken en dat Hij de heerschappij van de duivel zal buiken, of is het U een oorzaak van schrik en van beven? De spotters mogen ook nu vragen: Waar blijft de dag van Zijn toekomst? Zij zullen echter beven evenals allen, die Hem niet hebben aangenomen, maar verworpen. Onderzoek Uzelf opdat u, die nog van verre staat en iets van de heerlijkheid Gods in Christus voor Uw ziel hebt opgevangen, maar nog nooit met Hem verenigd zijt geworden ook naderbij zou worden gebracht en ook u mag komen tot de volle troost van het Evangelie en ook u mag leren leven uit de volle belofte Gods. Immers, de Christus in de kribbe, de Christus aan het kruis, de Christus in de opstanding, de Christus van de hemelvaart en de Christus van de wederkomst, is één en dezelfde Christus!

Dit zeggen de engelen. Want zij zeggen: Hij zal precies zo, op even gelijke wijze komen, als u Hem nu naar de hemel hebt zien heenvaren, Dat had Christus trouwens reeds gezegd tot Kajafas: Van nu aan zult gij zien de Zoon des. mensen, zittende ter rechterhand der kracht Gods en komende op de wolken des hemels. Dat wil zeggen, dat de wolken, die Hem wegnamen uit het oog van de discipelen, dan zullen dienen niet om Hem te bedekken, maar om Hem te ontdekken, Dan zullen zij, hoe precies weet ik niet, vaardig zijn om zich te schikken tot een troonwagen, waarop de Rechter van hemel en aarde komen zal, die de vierschaar spannen zal. Dan worden alle volkeren klein en groot voor Zijn troon vergaderd en behoeft u niet bang te zijn, dat u Hem niet zien zult. Want gelijk de bliksem het hemelruim doorklieft, van het oosten naar het westen en alle mensen deze tegelijkertijd opmerken, alzo zal de verschijning van de Zoon der mensen zijn. Daarvoor behoeft u geen televisietoestel in huis te hebben. Want, als we het meemaken, wij zullen Hem allen zien. Dan zal Hij precies zo zijn, als de discipelen Hem van de aarde naar de hemel hebben zien heenvaren. Dat betekent dus, dat Hij in hemelse majesteit zal komen, niet als een arm kind in Bethlehem' s stal, ontledigd ,ontdaan van alle heerlijkheid, maar in goddelijke luister. Calvijn zou zeggen: Met meer licht dan duizend zonnen kunnen geven. In volle luister en majesteit Gods zal Hij de wereld oordelen.

Gelijkerwijs, dat wil ook zeggen: lichamenlijk. Hij zal dus niet een Geest zijn. Nee, wij zullen Hem zien, zoals Hij lichamenlijk is. Met hetzelfde lichaam, als waarmee Hij uit Maria werd geboren, waarmee Hij gekruisigd is, waarmee Hij opstond in verheerlijkte gedaante, waarmee Hij ten hemel voer. Wat is dat een troost voor Gods kinderen. Wanneer zij denken - staande in de geloofsgemeenschap met God - aan het leven na de dood, dan denken zij ook aan hun graf. Ook wanneer het oog des geloofs verhelderd is, ook wanneer achter dit graf een wenkende Christus staat, die hen tot Zich nemen zal, zodat hun ziel van stonde aan tot Christus hun Hoofd wordt opgenomen, het graf blijft op het lichaam wachten. En dit lichaam moet het aller vernederendste proces ondergaan, dat denkbaar is.

Maar hier is ook voor het lichaam troost! Immers, wanneer Christus op de wolken des hemels geopenbaard zal zijn, zal Hij tegelijkertijd alle lichamen uit hun graven oproepen en zal Hij al de lichamen van Zijn kinderen doen herrijzen met hetzelfde verheerlijkte lichaam , als waarmee Hij op de wolken des hemels zal komen. Immers, wij zullen Hem gelijk Wezen, want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is! O zie er Uw lichaam maar op aan, u die God vreest! Zie er dat afgetobte en verouderende lichaam maar op aan. Het zal een verheerlijkt lichaam zijn! Want een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. De eerste mens is uit de aarde aards, de tweede mens is de Heere uit de hemel. En hoedanig de aardse is, zodanig zijn ook de aardsen en hoedanig de hemelse is, dat wil zeggen: Christus, zodanig zijn ook de hemelsen; dat wil zeggen de lichamen van Gods kinderen. En gelijkerwijs wij het beeld des aardse gedragen hebben, alzo zullen wij ook het beeld des hemelse dragen.

Nog is het einde niet gemeente: want niet alleen Christus zal zichtbaar zijn, niet alleen de lichamen van Gods kinderen zullen zichtbaar zijn, maar ook de nieuwe hemel en de nieuwe aarde zullen zichtbaar zijn. Want hoewel deze aarde eenmaal door vuur zal vergaan en de elementen brandende zullen vergaan, uit deze ontzettende smeltkroes zal voortkomen een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, gelouterd en ontdaan van alles wat niet uit God was en zal het paradijs hersteld zijn. Waarlijk gemeente, Christus viert niet eeuwig feest in een plek in het heelal met de gezaligde zielen. Dat is Hem veel te gering! Hij zal krachtens Gods belofte en hemel en aarde erven. Het gehele heelal zal Hij uit Gods hand ontvangen. Al de stoornissen uit het dierenrijk zullen weggedaan zijn. Want de wolf zal met het lam verkeren. Alle stoornissen uit het hart van hen, die God vrezden ,zullen weggedaan zijn.

Het doodsvaam is afgelegd en een verheerlijkt lichaam is gekregen. Hij zal komen op even gelijke wijze als zij Hem zagen heenvaren. Daaraan zit vast, dat Hij ons vernederd lichaam, waarover wij straks spraken, aan Zijn verheerlijkt lichaam zal gelijkvormig maken naar de werking, waardoor Hij alle dingen aan zichzelf kan onderwerpen.

Welnu, de hemelvaart geeft onmiddellijk uitzicht op de wederkomst. In die tussentijd komt Christus door Zijn Geest. Hij is eenmaal gekomen in de Geest. Ook nu komt Hij tot de enkeling, in de toebrenging des heils, in het uur van de opwekking uit de doodsslaap der zonden. Dan wordt de liefde Gods in ons hart uitgestort en ontstaat de droefheid naar God over de zonden. Dan wendt zich onze ziel als een verlorene tot Christus, getrokken door de Vader, uitgedragen door de Geest. Dan worden wij door de band des Geestes met Christus verbonden. Hij komt ook nu, om dat heil aan de zielen van al Zijn uitverkorenen uit te werken. Maar dit is het hoofddoel niet. Hoewel Hij tussen hemelvaart en wederkomst telkens weer afdaalt, daarvan zijn de psalmen vol, stuwt hemelvaart naar de wederkomst. De hemelvaart waarborgt de wederkomst en waarborgt de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, Als de discipelen deze boodschap hebben gehoord, zo lezen wij in Lukas, baden zij Hem aan en hoewel Hem niet ziende verheugden zij zich met een heerlijke en onuitsprekelijke vreugde. Zij aanbaden Hem en gingen naar Jeruzalem met grote blijdschap. Waar bleven zij gemeente? Zij gingen naar hun bidvertrek, waarin zij eendrachtelijk bijeen waren, biddende en smekende om de Heilige Geest. God geve U deze zelfde genade!

Amen

Lunteren, G. Boer